

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w O.
przy uczestnictwie W.G.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 13 stycznia 2017 r., sygn. akt VI Ga (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od W.G. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700 (dwa tysiące
siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione, kwalifikowane, przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie.

Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Pozwany, jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., tj. potrzebę wykładni art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 2171) oraz oczywistą zasadność skargi.

W odniesieniu do przesłanki potrzeby wykładni wskazanego przez skarżącego przepisu, sam skarżący przyznał, że stanowił on już przedmiot wypowiedzi Sądu Najwyższego, jednak, w jego ocenie, ciągle istnieje potrzeba wykładni uściślającej pojęcie niewykonywania zobowiązań, również przez wskazanie zakresu tego niewykonania. Nie jest to wystarczający argument do przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania. Sąd Najwyższy odnosząc się do pojęcia niewypłacalności wyjaśniał, że występujące opóźnienia w płatnościach zobowiązań, ich przeterminowanie, nie jest równoznaczne z niewypłacalnością, gdy jednocześnie dłużnik ma zdolność płatniczą, zobowiązania mają pokrycie w majątku spółki, istnieje możliwość spłaty zobowiązań w przyszłości. Jednocześnie zaznaczał, że oceny należy dokonywać przy uwzględnieniu obiektywnych kryteriów dotyczących sytuacji finansowej spółki, gdyż czas właściwy do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości ustalany jest w oparciu o okoliczności faktyczne konkretnej sprawy i musi za każdym razem odnosić się do stanu finansowego, majątkowego konkretnej spółki (por. wyrok SN z dnia 7 listopada 2016 r., III UK 13/16, uchwała SN z dnia 4 sierpnia 2004 r., III CZP 41/04, OSNC 2005/7-8/129, wyrok SN z dnia 23 czerwca 2004 r., V CK 539/03). Powyższe jednoznacznie poddaje w wątpliwość możliwość wypracowania jednolitej zasady prawnej, której wydania oczekuje skarżący, uniwersalnej dla wszelkich stanów faktycznych.

W sprawie nie występuje także druga przesłanka wskazana przez skarżącego, która sprowadza się do zarzutu naruszenia art. 377 p.u.n. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia nie pozwala, bowiem stwierdzić, że Sąd Apelacyjny dokonując subsumcji ustalonego w sprawie stanu

faktycznego do przepisów prawa posłużył się treścią art. 377 u.p.n. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (na stronie 12) Sąd Apelacyjny wprost wskazał, że skoro w sprawie do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. Nr 53, poz. 434) nie zaistniały podstawy do ogłoszenia upadłości, zastosowanie znajdzie art. 377 w brzmieniu nadanym tą ustawą (czyli ustawą z dnia 6 marca 2009 r.).

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99⁹ k.p.c. w związku z § 8 ust. 1 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz.1804) oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2016 r., poz. 2261).

jw